

Arrest

nr. 194 991 van 15 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2017 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Deze bijlage 13septies is de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker op diezelfde dag nog ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: Y(...)

voornaam: Z(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is gekend voor ernstige verstoring van de openbare orde. Zo is hij reeds twee maal gekend voor zware diefstal (pv nr AN.11.LB.11711 van 2016 en pv nr AN.11.LB.06440 van 2017) en één maal voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv nr AN.43.LB.043596 van 2017). Gezien het gewelddadige en ernstig karakter van deze feiten en gelet op de herhaling kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene is gekend voor ernstige verstoring van de openbare orde. Zo is hij reeds twee maal gekend voor zware diefstal (pv nr AN.11.LB.11711 van 2016 en pv nr AN.11.LB.06440 van 2017) en één maal voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv nr AN.43.LB.043596 van 2017). Gezien het gewelddadige en ernstig karakter van deze feiten en gelet op de herhaling kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene ontving, via zijn moeder eerdere bevelen op 19.12.2012 (13qq van 07.12.2012), op 14.05.2013 (13qq van 08.05.2013) en op 24.06.2014. Op voormelde bevelen werd zijn naam vermeld,

hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931).

Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Geen termijn wordt toegekend. Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkenes moeder Y(...) (°(...)) heeft op 23.10.2012 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 30.11.2012. Betrokkenes moeder ontving vervolgens op 19.12.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 07.12.2012) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd de asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.04.2013. Betrokkenes moeder ontving vervolgens op 14.05.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 07.05.2013) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 22.07.2017 diende betrokkenes moeder een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 18.10.2013 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 02.04.2014 aan betrokkenes moeder betekend. Op 24.06.2014 ontving betrokkenes moeder opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten samen met een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13 sexies). Op voormelde bevelen werd haar naam vermeld, hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931).

De aanvraag tot medische regularisatie van betrokkenes moeder, die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd, werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene is gekend voor ernstige verstoring van de openbare orde. Zo is hij reeds twee maal gekend voor zware diefstal (pv nr AN.11.LB.11711 van 2016 en pv nr AN.11.LB.06440 van 2017) en een maal voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv nr AN.43.LB.043596 van 2017). Gezien het gewelddadige en ernstig karakter van deze feiten en gelet op de herhaling kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene ontving, via zijn moeder eerdere bevelen op op 19.12.2012 (13qq van 07.12.2012), op 14.05.2013 (13qq van 08.05.2013) en op 24.06.2014. Op voormelde bevelen werd zijn naam vermeld, hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931).

Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Geen termijn wordt toegekend. Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden; Armenië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C(...), K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, Y(...), Z(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 7.11.2017."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.2. Exceptie van niet-ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, hierbij stellende dat de verzoeker het belang bij de vordering ontbeert omwille van de gebonden bevoegdheid met betrekking tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verweerder uit het oog verliest dat de bestreden akte de verzoeker niet enkel beveelt het grondgebied te verlaten, maar dat tevens een gedwongen grensleiding wordt voorzien. De verweerder maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij desbetreffend evenmin over enige discretionaire bevoegdheid beschikt.

Bovendien blijkt uit de uiteenzettingen van de verweerder dat de beoordeling van de exceptie samen hangt met de beoordeling van de ernst van de middelen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM)

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de gegevens van het administratief dossier van verzoekster blijkt dat hij als minderjarige zijn moeder naar België is gevolgd en parallel dezelfde verblijfsprocedure in het Rijk heeft gevolgd.

Verzoeker heeft als meerderjarige geen eerdere bevelen ontvangen om het grondgebied te verlaten. Hij werd als kind geacteerd op de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van zijn moeder. Hiervoor verwijst verzoeker naar hun administratief dossier.

Zijn moeder lijdt aan ernstige medische aandoeningen, waarvoor zij nog steeds wordt opgevolgd en behandeld in het Rijk. Hij verleent dagelijks mantelzorg aan haar.

Deze medische elementen werden nogmaals door verzoeker aangehaald en geaccentueerd in het administratief verslag op het ogenblik van zijn administratieve vrijheidsberoving.

Verwerende partij refereert in de bestreden beslissing weliswaar naar een tweede regularisatieaanvraag ex art. 9ter vrw. ingesteld dd. 22/07/2013; onontvankelijk verklaard dd. 18/10/2013; ter kennis gegeven dd. 02/04/2014; momenteel beroepsprocedure hangende bij de RvV, doch verwijst niet naar een eerste aanvraag ex art. 9ter vrw. om haar beslissing nader te motiveren.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de bijgebrachte actuele stukken, blijkt immers dat verzoeker zelve in België tevens naar school loopt (Stukken 2).

De laatste medische regularisatieaanvraag dateert van 22/07/2013 i.e. langer dan 4 jaar geleden. Verwerende partij heeft de mogelijkheid gehad om via het administratief verslag te puren naar de actuele medische toestand van verzoeker zijn moeder en naar zijn schoolgang, de welk in casu duidelijk niet heeft plaatsgevonden.

Bovenstaand gegevens nl. de schoolgang van verzoeker en de medische aandoeningen is aan het administratief dossier van verzoeker gevoegd en is aldus onstuitbaar bekend aan verwerende partij.

Verwerende partij verwijst inderdaad in de bestreden beslissing naar de gevoerde verblijfsprocedures in het Rijk en dat verzoeker zich probleemloos naar Armenië kan begeven, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele medische elementen bestaande in hoofde van zijn moeder en zonder een nader onderzoek toe voeren naar zijn actuele schoolgang (hoger belang van het kind).

In de bestreden beslissing wordt deze elementen nergens onderzocht, niettegenstaande dat verwerende partij herhaaldelijk refereert naar de gevoerde procedure ex art. 9ter en haar asielpprocedure.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Een loutere verwijzing naar de gevoerde procedures in het Rijk, volstaat in casu niet om aan de vereiste van art. 74/13 te voldoen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en haar gezin.

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet en art. 3 EVRM.

Verwerende partij stelt tevens in de bestreden beslissing dat verzoeker gekend is voor twee feiten van zware diefstal en één feit van slagen en verwondingen en concludeert hieruit zonder meer dat er kan

worden aangenomen dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Of verzoeker nog steeds een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde is niet gekend en hierover wordt over geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Aangezien verzoeker in het verlengde hiervan wenst op te merken, dat verwerende partij louter verwijst naar drie proces-verbalen zonder te refereren naar omstandigheden dewelke ten grondslag liggen, die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, quod certa non.

Verzoeker kan deze proces verbalen bovendien niet terugvinden in het administratief dossier ten einde na te gaan wat precies het strafrechtelijk aandeel van verzoeker in deze feiten is.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij niet of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren aangezien verzoeker.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke uiteraard nog niet voorhanden is, doch dient zij het vonnis/arrest en alle andere relevante stukken inzake de integratie, schoolgang en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of drie proces verbalen - op zichzelf - geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid in hoofde van verzoeker, terwijl deze situatie degelijk goed gekend is door de overheid middels het administratief dossier en heeft zij niet eens de minste poging ondernomen om een actuele beeld te vormen van de actuele toestand van verzoeker nl. zijn schoolgang en de actuele medische aandoeningen van zijn moeder.

De bestreden beslissing werd op dit vlak aldus niet afdoende gemotiveerd.

Een loutere verwijzing naar de gevoerde procedures in het Rijk, volstaat in casu niet om aan de vereiste van art. 74/13 te voldoen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet en art. 3 EVRM.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn en het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

3.2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Daarnaast wordt ook toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: de verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden. Tevens bevat het bevel een motivering in feite met name dat de verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum enerzijds (cf art. 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet) en dat hij gekend is voor ernstige verstoring van de openbare orde, waarbij twee feiten van zware diefstal en één feit van opzettelijke slagen en verwondingen worden vermeld en waaromtrent wordt geoordeeld dat uit het gewelddadig karakter van de feiten en de herhaling kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Deze vaststellingen worden door de verzoeker op zich niet betwist noch weerlegd.

In de bestreden akte wordt eveneens verwezen naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, waarbij in verband met de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt wordt gemotiveerd in feite:

“Betrokkene ontving, via zijn moeder eerdere bevelen op 19.12.2012 (13qq van 07.12.2012), op 14.05.2013 (13qq van 08.05.2013) en op 24.06.2014. Op voormelde bevelen werd zijn naam vermeld, hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931).

Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Geen termijn wordt toegekend. Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.”

Eveneens wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt wederom verwezen naar de feitelijke vaststelling dat de verzoeker gekend is voor ernstige verstoring van de openbare orde en wordt dezelfde nadere toelichting gegeven als bij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

De verzoeker brengt ook omtrent de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek geen enkel argument naar voor om de bovenstaande overwegingen te weerleggen.

Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens is in rechte met verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet alsook in feite gemotiveerd. Hierbij wordt onder meer toegelicht dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoeker vrijwillig gevolg zou geven aan het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekers moeder twee medische verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dat de laatste van deze aanvragen onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 18 oktober 2013 en dat het beroep dat verzoekers moeder tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing indiende geen schorsende werking heeft. Met betrekking tot deze medische verblijfsaanvragen wordt geconcludeerd dat de aanvragen na grondig onderzoek negatief werden afgesloten zodat een terugkeer naar het land van herkomst in dit kader geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Tevens wordt benadrukt dat alle gezinsleden samen worden verwijderd, zodat de gezinscel wordt gerespecteerd. Wederom wordt verwezen naar verzoekers feiten van opzettelijke slagen en verwondingen en zware diefstal.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing(en) onderbouwen, op eenvoudige wijze in de bestreden akte worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt in ieder geval niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoeker stelt dat de inhoud van de processen-verbaal niet wordt weergegeven en dat deze processen-verbaal niet in het administratief dossier zitten, merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de

gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden. In het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht volstaat het in het kort weer te geven wat in de processen-verbaal werd vastgesteld. Bovendien worden ook de precieze coördinaten van de processen-verbaal van vaststellingen door de politie vermeld, en maakt de verzoeker zelf het voorwerp uit van de genoemde processen-verbaal. De duidelijke verwijzingen en de beknopte weergave van de vaststellingen van de politie (eenmaal opzettelijke slagen en verwondingen en twee maal zware diefstal, feiten die getuigen van een gewelddadig karakter) vormen in deze een afdoende motivering in het licht van de formele motiveringsplicht. Immers kan de verzoeker op zicht van de opgegeven motieven de redenen kennen waarom in zijn hoofde een gevaar voor de openbare orde wordt weerhouden en is hij in staat met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. De kritiek dat de processen-verbaal niet in het administratief dossier zijn opgenomen, heeft geen uitstaans met de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De verzoeker toont op het eerste gezicht geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn voornaamste juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

De verzoeker betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aan bepaling ten grondslag liggen. Hij brengt wel naar voor dat, in strijd met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, geen rekening werd gehouden met de actuele medische problematiek van zijn moeder en met zijn actuele schoolgang in België. Tevens stelt hij dat niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd en dat onvoldoende onderzoek werd verricht met betrekking tot de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht houdt in eerste instantie *in casu* dan ook nazicht in van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag).

In de mate dat de verzoeker verwijst naar t de actuele medische problematiek van zijn moeder, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet er, in het licht van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn waarvan het de omzetting vormt, slechts toe verplicht om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing ten aanzien van een dertelander rekening te houden met de medische toestand van deze dertelander zelve. De beweerde mantelzorg die de verzoeker zou verlenen, wordt op geen enkele wijze concreet aangetoond en deze blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier. Evenmin blijkt dat de verzoeker op enig ogenblik te kennen heeft gegeven dat hij zelf aan een medische aandoening zou lijden. Het administratief dossier bevat geen enkele indicatie waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker kampt met medische problemen. Evenmin blijkt dat de verzoeker op het ogenblik van zijn administratieve vrijheidsberoving gewag zou hebben gemaakt van medische problemen in zijn hoofd. In tegendeel blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 7 november 2017 dat de verzoeker ten overstaan van de politiediensten verklaarde in goede fysieke toestand te verkeren. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing in weerwil van het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingen ten onrechte zou zijn voorbijgegaan aan zijn persoonlijke gezondheidstoestand.

De verzoeker heeft bovendien geen persoonlijk en rechtstreeks belang bij zijn kritiek dat bij het nemen van de jegens hem getroffen verwijderingsbeslissing geen rekening zou zijn gehouden met de actuele medische toestand van zijn moeder. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat ook verzoekers moeder een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel, waarbij zij haar rechtsmiddelen inzake haar medische toestand heeft kunnen doen gelden. Na onderzoek van de desbetreffende grieven, heeft de Raad in zijn arrest nr. 194 989 van 15 november 2017 besloten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In de mate dat de verzoeker wijst op haar schoolgang in België, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet er, wederom in het licht van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn waarvan het de omzetting vormt, slechts toe verplicht om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van minderjarige kinderen. *In casu* blijkt echter dat de verzoeker op het ogenblik van het treffen van de bestreden maatregel reeds meerderjarig was. Er valt dan ook niet in te zien waarom in voorliggend geval een onderzoek inzake het hoger belang van de verzoeker zich zou opdringen. In de mate dat de verzoeker zou voorhouden dat het gelet op de scholing in België onredelijk is hem te verwijderen van het grondgebied, merkt de Raad op dat de verzoeker voorbij gaat aan het motief betreffende zijn onregelmatig verblijf en het niet voldoen aan de eerder opgelegde terugkeerplicht alsook aan het motief dat alle leden van het gezin samen worden verwijderd zodat de gezinscel niet verbroken wordt. De verzoeker maakt in dit kader niet concreet aannemelijk dat deze motieven, die hij op geen enkele wijze betwist, in disproportionaliteit zouden staan tot zijn scholing in België. Op het eerste gezicht kan ter zake niet worden gesteld dat het in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn en elke logica zou tartten om de verzoeker samen met zijn moeder en zus van het grondgebied te verwijderen.

Na een *prima facie* onderzoek dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan op het eerste gezicht niet

worden aangenomen. Verzoeker toont evenmin aan dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek of dat met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht evenmin worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op het eerste gezicht geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.2.4. In de mate dat de verzoeker nog argumenteert aangaande de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, merkt de Raad op dat voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillig vertrek en de beslissing tot terugleiding naar de grens verschillende motieven worden weergegeven die elk op zich deze beslissingen reeds kunnen schragen.

De beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen steunt op de volgende, onderscheiden feitelijke en juridische motieven:

- artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet:

“1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum.”

- artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet:

“3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is gekend voor ernstige verstoring van de openbare orde. Zo is hij reeds twee maal gekend voor zware diefstal (pv nr AN.11.LB.11711 van 2016 en pv nr AN.11.LB.06440 van 2017) en één maal voor opzettelijke slagen en verwondingen (pv nr AN.43.LB.043596 van 2017). Gezien het gewelddadige en ernstig karakter van deze feiten en gelet op de herhaling kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit houdt in dat slechts indien de verzoeker gefundeerde kritiek uit op beide voormelde motieven, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden vernietigd. De kritiek die slechts gericht is op één van de twee op zichzelf reeds schragende motieven, en die dus een schragend motief ongemoeid en dus overeind laat, volstaat dan ook op het eerste gezicht niet om tot de nietigverklaring te leiden zodat dit middelenonderdeel zodus niet ernstig is.

Waar de verzoeker ingaat op de vaststelling dat hij geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde en waar hij laat gelden dat dienaangaande geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en dat evenmin op deugdelijke wijze wordt gemotiveerd waarom hij een actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde, stelt de Raad dan ook vast dat deze kritiek enkel dienstig kan worden betrokken op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet doch het motief inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name zijn onregelmatig verblijf, geheel ongemoeid laat. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten blijft dan ook overeind en de kritiek tegen de bijkomende verwijzing naar het gevaar voor de openbare orde, vormt geen ernstig middel.

De beslissing tot het niet voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt eveneens op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. De kritiek tegen de vaststellingen in verband met het gevaar voor de openbare orde kan in dit kader enkel dienstig worden betrokken op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Met deze kritiek gaat de verzoeker geheel voorbij aan de op zich reeds schragende motivering in verband met de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet, met name:

“Betrokkene ontving, via zijn moeder eerdere bevelen op 19.12.2012 (13qq van 07.12.2012), op 14.05.2013 (13qq van 08.05.2013) en op 24.06.2014. Op voormelde bevelen werd zijn naam vermeld, hetgeen impliceert dat de terugkeerverplichting ook op hem betrekking had (cf. RvV 15 april 2016, nr. 165.931).

Dienvolgens heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan eerdere beslissingen tot verwijdering.

Geen termijn wordt toegekend. Een dwangverwijdering is bijgevolg mogelijk, te meer omdat in voorkomend geval de gezinscel wordt gerespecteerd door alle gezinsleden samen te verwijderen.”

Deze motieven, die geheel niet ter betwisting staan, kunnen op zich reeds de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek schragen. Ook in dit kader maakt de kritiek aangaande het gevaar voor de openbare orde dus geen ernstig middel uit.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de motivering omtrent de terugleiding naar de grens een zeer uitgebreide feitelijke motivering bevat. Uit de gehanteerde chronologie van de motieven en gelet op de vaststelling dat in de uiteindelijke conclusie enkel wordt gesteld dat de verzoeker is aangetroffen in onwettig verblijf, dat hij weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is terwijl nergens concreet wordt overwogen dat de gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is wegens het gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker uitgaat, blijkt op het eerste gezicht dat de overwegingen omtrent het gevaar voor de openbare orde louter overtollig zijn gegeven. De kritiek hiertegen is dan ook niet dienstig.

3.2.2.5. Waar de verzoeker nog de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aanvoert, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. In dit verband wijst de Raad erop dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoeker toont niet aan dat de artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Hij kan zich dus niet dienstig op de schending ervan beroepen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM volstaat het vast te stellen dat de verzoeker geen enkel concreet element naar voor brengt dat er op zou kunnen wijzen dat hij bij de verwijdering naar zijn land van herkomst zou worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Met de verwijzing naar de medische problematiek van zijn moeder toont de verzoeker niet aan dat hij persoonlijk aan enige onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden onderworpen. De verzoeker verduidelijkt overigens op geen enkele wijze welke precies de slechte behandeling is die hij bij verwijdering meent te zullen ondergaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

3.2.2.6. Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. DE GROOTE